

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Michorovou ve věci

žalobce: **R. B.**, narozeného X,
státní příslušnost: X,
naposled pobytem v ČR: ZZC Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 8. 2025, čj.: KRPA-223534-34/ČJ-2025-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalovaná rozhodnutím uvedeným v záhlaví prodloužila žalobci zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (tzv. Dublinského nařízení) o dalších 34 dnů, neboť existoval reálný předpoklad realizace předání žalobce zpět na území Německa ve stanovené době trvání zajištění. Žalobce však s prodloužením svého zajištění nesouhlasil a rozhodnutí napadl žalobou u zdejšího soudu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaná je ve všech případech povinna vážit možnost aplikace mírnějších opatření dřív, než přistoupí k zajištění cizince, aniž by řádně zhodnotila trvání důvodů pro zajištění. Dle žalobce však bylo prodloužení zajištění stanoveno nepřiměřeně, odůvodnění je pouze všeobecné, nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce. Institut zajištění je přitom mimořádný a délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou sledovanému cíli. Zajištění však dle žalobce přestává být oprávněné, pokud správní orgán bez rozumného důvodu nepostupuje v řízení aktivně a svědomitě po celou dobu zajištění, a pokud po tuto dobu řádný postup směřující k předání žalobce nepřetržuje. Dále žalobce připomněl povinnost správního orgánu důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti odůvodňující prodloužení zajištění, a tyto skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu, jinak nemá daná skutková podstata v něm oporu.
3. Dále žalobce namítl, že při jeho prvním zajištění byla doba zajištění stanovena na 30 dnů z důvodu složitosti přípravy nezbytné k realizaci předání, prodloužení zajištění však již s tímto odůvodněním nekoresponduje. Žalobci proto není jasné, z jakých skutečností žalovaná vycházela tenkrát při stanovení 30 dnů, a co vedlo ke stanovení (nově) lhůty na 34 dnů. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak všeobecné a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce.
4. Konečně žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a též nepřezkoumatelné proto, že žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnila toliko obecnými úvahami, aniž by se zabývala proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnantně vysvětlila, proč se uchýlila k jeho zajištění.
5. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě stručně popsala dosavadní průběh řízení o zajištění, z něhož vyplynulo, že realizace předání žalobce do odpovědného státu nebyla ve stávající době jeho zajištění možná. K možnosti uložení mírnějších opatření žalovaná odkázala na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce existovala dle žalované důvodná obava, že výkon předání bude zmařen, k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) sp. zn. 5 Azs 20/2016-38. Dále žalovaná uvedla, že rozhodné skutečnosti pro zajištění byly prokázány ve správním spisu. Prodloužení doby zajištění o 34 dnů byl o stanoveno podle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců s ohledem na skutečnost, že o přijetí žalobce zpět na území jiného členského státu EU musí rozhodnout příslušné státní orgány dožádaného státu - Německa, které dne 4. 8. 2025 zaslalo souhlas s přijetím žalobce na své území.
7. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále „s. ř. s.“).
9. O žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5, větou druhou zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), bez nařízení ústního jednání. Žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal provedení ústního jednání za nezbytné.
10. Soud při posuzování věci vyšel z následující právní úpravy.
11. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie³⁷⁾; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
12. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ přímo nesusousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
13. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
14. Podle § 129 odst. 8 téhož zákona, *[p]olicie je povinna jednat tak, aby byl cizinec předán nebo byl průvoz cizince územím dokončen v nejbližším možném termínu ode dne zajištění.*
15. Podle § 125 odst. 1 věty první téhož zákona *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.*
16. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepracované znění), Úř. věst. L 180, 29.6.2013, s. 31–59, dále jen „nařízení č. 604/2013“ nebo „Dublinské nařízení“):

Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž

žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.

17. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení č. 604/2013 [z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

18. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců [z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
- d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

19. V případě žalobce jde o prodloužení zajištění. Prvotnímu zajištění žalobce předcházely následující skutečnosti, které vyplynuly ze správního spisu. Žalobce byl dne 14. 7. 2025 kontrolován hlídkou Policie ČR v Praze 9 a nebyl schopen svou totožnost prokázat žádným osobním dokladem. Svou totožnost uvedl pouze ústním prohlášením a dodal, že svůj doklad totožnosti měl vyfocený v mobilním telefonu, který se nacházel na jiné adrese v X. Tato skutečnost se však nepotvrdila a totožnost žalobce nebylo možno ověřit ani v evidencích Policie ČR. Žalobce též předložil písemnost vydanou státními orgány XZ, které nebylo možno specifikovat. Žalovaná proto požádala prostřednictvím Policejního prezidia ČR, Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, XZ žádostí ze dne 14. 7. 2025 o ztotožnění a legálnost žalobce, čj. KRPA-223534-8/ČJ-2025-000022-ZZC. V přípisu ze dne 15. 7. 2025,

čj. PPR-207420/MPS-2025-CZ-1349808/2025-PMR, Policejní prezidium ČR sdělilo informace poskytnuté dožádanou stranou, Interpol M., XZ tj. že žalobce s dočasným dokladem totožnosti č. X je také registrován s dočasným dokladem totožnosti č. X se stejným jménem, ale s datem narození X, a ve XZ nemá legální pobyt. Doklad byl vydán v G. dne 25. 4. 2022 s platností na jeden rok jako doklad totožnosti, protože tato osoba doklad totožnosti své země původu nemá, bez udání důvodu.

20. Dále je ve správním spisu založena žádost o informace cestou Společného centra česko německé policejní a celní spolupráce Petrovice - Schwandorf ze dne 14. 7. 2025, čj. KRPA-223534-10/ČJ-2025-000022-ZZC, o ztotožnění žalobce, jehož kontrola otisků vyšla na shodu s identitou Y. M., nar. X, st. příslušnost X. K této žádosti bylo německou stranou na základě bilaterální mezinárodní smlouvy č. 48/2016 Sb. m. s., ještě téhož dne sděleno, že eviduje dvě identity, Y. M., nar. X, st. příslušnost XY, alias S. B., nar. X, st. příslušnost XZ, narozen v X. První vstup obou výše jmenovaných byl zaznamenán dne 28. 6. 2023 spolu s podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Proti výše jmenovanému bylo německou policií dne 29. 6. 2023 zahájeno trestní řízení pro trestné činy podvodného vylákání služeb a padělání listin. Od 28. 8. 2023 příslušný úřad evidoval odchod na neznámé místo (neznámý pobyt) žalobce.
21. V podaném vysvětlení žalobce zachyceném v protokolu o podání vysvětlení ze dne 15. 7. 2025, čj. KRPA-223534-15/ČJ-2025-000022-ZZC, za účasti tlumočníka do jazyka arabského, žalobce zopakoval svou identitu, kterou uváděl při svém zadržení hlídkou Police ČR, dále uvedl, že žádnou jinou identitu nikdy neužíval a policii nikdy neuváděl, policie si jméno S. B., alias Y. M. vymyslela. Dále z obsahu protokolu vyplynulo, že žalobce vycestoval z X, když mu bylo 16 let do XZ jako migrant, disponoval tam pobytovým oprávněním, doklad k povolení pobytu ztratil. Nevěděl, zda v současné době byl oprávněn pobývat ve XZ, do ČR přicestoval 15. 6. 2025 bez povolení, jako turista. V ČR není kontaktní na žádné adrese, nemá žádnou nájemní smlouvu, nikde si žádnou neregistroval, bydlí u krajanů. Dříve žádal o mezinárodní ochranu ve Švýcarsku a v Německu. Aktuálně nedisponoval žádnou finanční hotovostí, nebyl na žádné adrese kontaktní, nebyl schopen složit ani nabídnout žádnou finanční záruku a ani se zde nenacházela žádná osoba, která by záruku mohla za něj nabídnout. Žalobce je svobodný a bezdětný, celá jeho rodině žije v zemi jeho původu. V ČR ani ve vlasti žalobce nic nevlastní, pouze osobní věci, nemá zde ani žádné sportovní, kulturní, společenské aktivity či vazby. Žalobce nebyl zdravotně pojištěn. Nedisponoval ani žádnými finančními prostředky potřebnými k dalšímu pobytu a vycestování z ČR, či případnému návratu do vlasti, v ČR nikdy nepracoval.
22. Žalobce dále uvedl, že v ČR neměl ani žádné relevantní rodinné či sociální vazby, neměl v péči osobu, ke které by měl vyživovací povinnost, neměl zde ani žádné příbuzné, či osoby, vůči kterým by bylo skončení jeho pobytu na území z hlediska rodinného nebo soukromého života nepřiměřené, nesdílel domácnost s občanem EU nebo občanem ČR. Žalobce neměl v ČR žádné závazky či pohledávky, nepáchal zde žádnou trestnou činnost. Žádné návykové látky neužíval. Neznal překážku, která by mu bránila vycestování z ČR, chtěl vycestovat do XZ. Do Švýcarska, do Německa ani zpět do vlasti nechtěl. Ve vlasti mu žádné útrapy, týrání ani stíhání policií nehrozily. Závěrem uvedl, že to bylo vše, co uvést chtěl a nežádal změn či doplnění protokolu, který podepsal jako úplný a správný.
23. Ve správním spisu je dále založena zpráva Eurodac Search Report, z níž vyplynulo, že v této evidenci jsou evidovány dvě žádosti žalobce o mezinárodní ochranu; první byla podána dne 24. 7. 2017 ve městě Chiasso ve Švýcarsku, druhá dne 28. 6. 2023 ve městě Bochum v Německu.

24. Žalovaná poté rozhodla o zajištění žalobce za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie rozhodnutím ze dne 15. 7. 2025, čj. KRPA-223534-19/ČJ-2025-000022-ZZC podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na dobu 30 dnů. Ve spisu nejsou založeny žádné indicie o tom, že by se žalobce proti tomuto rozhodnutí bránil podáním žaloby. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 7. 2025.
25. Ze správního spisu dále vyplývá, že Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky (OAMP) informoval žalovanou přípisem ze dne 17. 7. 2025, čj. OAM-791/DS-D03-2025, o zahájení řízení podle čl. 6 odst. 6 nařízení č. 604/2013. Dne 17. 7. 2025 odeslalo žádost o přijetí žalobce zpět do Německa a Švýcarska, kdy lhůtu pro odpověď stanovila ke dni 31. 7. 2025. Dne 30. 7. 2025 informoval OAMP žalovanou o tom, že Německo zaslalo nedostatečně odůvodněnou zápornou odpověď na odeslanou žádost, proto byla dne 30. 7. 2025 zaslána nová žádost do Německa o přehodnocení negativní odpovědi, k čemuž byla Německu stanovena lhůta 14 dnů, tj. do 13. 8. 2025. Součástí této informace byla též žádost o zachování zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Následně, dne 4. 8. 2025 obdržela žalovaná informaci OAMP, čj. OAM-619/DS-D03-2025, že Německo zaslalo souhlas s přijetím žalobce na své území. K tomu OAMP připomněl, že ČR má podle tzv. Dublinského nařízení 6 týdnů na realizaci předání žalobce do jiného odpovědného členského státu, tj. do 15. 9. 2025, kdy žalobce bude mít po předání rozhodnutí o určení odpovědného členského státu následně 15 dnů na podání žaloby, teprve poté bude možné realizovat jeho předání. OAMP ve světle této informace požádal žalovanou o zajištění žalobce nejdéle do 15. 9. 2025.
26. Následně žalovaná vydala napadené rozhodnutí ze dne 11. 8. 2025, čj. KRPA-223534-34/ČJ-2025-000022-ZZC. Tímto rozhodnutím žalovaná prodloužila původní zajištění žalobce podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců o 34 dnů, opírajíc se o právě uvedené informace OAM o průběhu řízení. K samotnému prodloužení doby zajištění žalovaná na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedla, že při stanovení doby trvání zajištění přihlédla k předpokládané složitosti přípravy předání. Dále žalovaná citovala konkrétní články nařízení č. 604/2013 (čl. 18 odst. 1 písm. d), čl. 28 odst. 3), z nichž vyplývají lhůty pro provedení jednotlivých úkonů v řízení o předání mezi žádajícím a dožádaným státem, z těchto lhůt pak dovodila potřebnou lhůtu k prodloužení zajištění ve spojení s informací OAMP ze dne 4. 8. 2025 (viz výše). Dále bylo přihlédnuto k případné časové potřebě pro obstarání potřebných přepravných dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zabezpečení policejní eskorty k místu předání žalobce. Žalovaná hodnotila takto stanovenou lhůtu jako zcela přiměřenou a odpovídající pro vedené řízení o předání, kdy existuje reálný předpoklad realizace předání na území Německa ve stanovené době trvání zajištění.
27. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl v souladu s oznámením o realizaci předání do odpovědného členského státu - Spolkové republiky Německo ze dne 22. 8. 2025, resp. na základě příkazu ze dne 22. 8. 2025, čj. KRPA-223534-36/ČJ-2025-000022-ZZC, ke dni 28. 8. 2025 ze zajištění propuštěn za účelem provedení policejního transferu s eskortou na předávací místo Petrovice – Bahrantal podle tzv. Dublinského nařízení.
28. Soud předně konstatuje, že skutečnost, že žalobce byl v průběhu řízení před soudem již propuštěn ze zajištění tak, jak vyplynulo z předloženého správního spisu, není důvodem pro upuštění od meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, čj. 6 Azs 320/2017-20, č. 3683/2018 Sb. NSS). Soud proto pokračoval v meritorním přezkumu.

29. Žaloba je nedůvodná.

30. Soudy ve správním soudnictví opakovaně judikují, že zajištění představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a návratové směrnici, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem ČR (čl. 8 Listiny, čl. 5 Úmluvy, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).
31. V rozsudku NSS ze dne 13. 8. 2020, čj. 1 Azs 143/2020-48, NSS mimo jiné připomněl, jaké požadavky musí být naplněny, aby bylo možné využití zajištění jako prostředku ospravedlnit (přiměřeně srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Zajištění musí především sledovat vymezený účel, kterým je v případě žalobce realizace předání do jiné členské země EU. Dále platí, že zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou dobu ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci *Saadi proti Spojenému království*, stížnost č. 13229/03). NSS též poukázal na nezbytnost vedení řízení o předání s náležitou pečlivostí. V bodě [23] k tomu konkrétně uvedl, že „[p]odle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícími vyhošťovacími nebo vydávacími řízeními. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci *Chahal proti Spojenému království*, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci *M. a ostatní proti Bulharsku*, stížnost č. 41416/08).“
32. Jedním z předpokladů řádného postupu žalované je kvalitní a dostačující odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. Dle rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79, „[s]právní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“
33. Po podrobném prostudování obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované, soud konstatuje, že napadené rozhodnutí citovaným požadavkům plně dostalo. Soud se shoduje se žalobcem potud, že zásah do osobní svobody jednotlivce, jakým zajištění bezpochyby je, je tak významné prolomení jednoho z nejzákladnějších lidských práv, že jej lze činit pouze ve výjimečných, odůvodněných a zákonem stanovených případech. Proto je nutno postupovat tak, aby bylo toto jeho právo omezováno pouze v nezbytných a odůvodněných

případech. Rezignace na řádné a v rámci možností co nejpodrobnější odůvodnění zajištění či jeho případného prodloužení by vedla k libovůli správních orgánů a ke zhroucení mezinárodního systému garance základního práva jednotlivců na osobní svobodu.

34. Žalovaná však důvody, proč nebylo možno přistoupit k mírnějším opatřením než zajištění, resp. jeho prodloužení, řádným a přezkoumatelným způsobem jasně vysvětlila (viz str. 5 a 6) a její odůvodnění se opírá o obsah správního spisu, zejména o samotné tvrzení žalobce, že není v rámci ČR kontaktní na žádné adrese, nemá v podstatě žádné finanční prostředky, ani na svůj další pobyt v ČR, ani na své vycestování z území, nikde nepracuje (a legálně ani pracovat nemůže), vlastní pouze osobní věci a bydlí u krajanů. Z jeho dosavadního pohybu po území EU, resp. schengenského prostoru, je přitom zřejmé, že ve skutečnosti nemá zájem o vyřízení si legálního pobytového titulu, neboť opakovaně žádal o mezinárodní ochranu v několika státech (ve Švýcarsku, v Německu), předtím pobýval též ve XZ, nikde však na výsledek řízení nevyčkal, anebo ani si nezjistil informace, zda vůbec někde (zejména ve XZ) má, či již pozbyl pobytové oprávnění. Za této situace by nejenže nebyla mírnější opatření účinná, ale nebyla by ani možná, naopak, hrozilo by, že v případě uložení některého z mírnějších opatření by s největší pravděpodobností vedlo k tomu, že žalobce by opět opustil území ČR, anebo by na území sice setrval, ale jeho pobyt na území by nadále zůstal nelegální a žalobce by se stal pro příslušné státní orgány nedohledatelný.
35. Z těchto důvodů proto soud nemohl souhlasit ani s tvrzením žalobce, že žalovaná nedostatečně zohlednila jeho konkrétní situaci, naopak, zohlednila vše, co v řízení vyšlo najevo a co bylo doloženo též ve správním spisu, žalobce v řízení o jeho prvním zajištění ničeho dalšího neuváděl, sám prohlásil, že doplňovat nic nežádá a uvedl již vše, co chtěl. Soudu tak není zřejmé, které konkrétní skutečnosti, jež údajně nebyly zohledněny, měl žalobce na mysli. Žalobce též zůstal nekonkrétní i ohledně námítky nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť na nic dalšího, co by spadalo do této kategorie, soud neupozornil a nic takového ani nevyplývalo z předloženého spisového materiálu. Jestliže žalobce v žalobě mluví o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, či obecných úvahách žalované, je to právě žalobce, který tímto způsobem odůvodnil svou žalobu.
36. Soud se pak nemohl ztotožnit ani s námitkou žalobce ohledně nepřiměřeně stanovené doby prodlouženého zajištění. Délka trvání nové doby zajištění má oporu jak v právních předpisech EU, tak v dalších podkladech, zejména v informaci OAMP ze dne 4. 8. 2025, v níž je uvedena žádost o prodloužení trvání zajištění nejpozději do 15. 9. 2025, tj. do konce lhůty, kterou má ČR k realizaci předání žalobce na území Německa, jakožto odpovědného členského státu, což činí 34 dnů. Z průběhu řízení o předání tak, jak je zachycen ve správním spisu, pak ani nelze dovozovat, že by žalovaná, resp. příslušný orgán (OAMP) nevedly řízení s náležitou pečlivostí nebo že by nečinily potřebné kroky k realizaci předání žalobce, když je také nutné zohlednit skutečnost, že byly v značné míře též závislé na reakcích cizích státních orgánů. Pokud příslušné reakce obdržely, obratem si je mezi sebou předávaly, aby mohlo řízení dále pokračovat.
37. Pokud pak žalobce namítl, že ve vztahu k prvotnímu zajištění (proti kterému však nevyužil možnosti opravného prostředku a toto rozhodnutí ani není předmětem soudního přezkumu v dané věci) bylo stanovené prodloužení zajištění jaksi nelogické nebo nekorespondující, je tato námitka poněkud zavádějící. Žalobci totiž lze přisvědčit v tom, že původní zajištění na dobu 30 dnů žalovaná založila na předpokladu (odhadu), že v rámci této doby bude zrealizováno předání žalobce zpět na území odpovědného státu podle tzv. Dublinského

nařízení. Vzhledem k tomu, že prvotní odpověď Německa jako dožadovaného státu byla negativní, avšak bez náležitého odůvodnění, bylo potřeba poslat novou žádost o přehodnocení negativní odpovědi, k jejíž vyřízení počala německým orgánům běžet lhůta 14 dnů pro zaslání odpovědi. Po jejím obdržení dne 4. 8. 2025 pak navazovala lhůta 6 týdnů, kterou měly české státní orgány k samotné realizaci předání, která má uplynout dne 15. 9. 2025. Byť žalovaná též uvedla, že zohlednila i časovou potřebu pro obstarání potřebných přepravních dokumentů, komunikaci s dotčeným státem a zajištění policejní eskorty k místu předání, není odhad této doby nijak blíže specifikován, ale tato skutečnost dle názoru soudu nemá za konkrétních okolností tohoto případu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť doba trvání zajištění nebyla v důsledku toho již nijak dál navyšována nad již stanovenou dobu prodloužení odůvodněnou zákonnou lhůtou k realizaci předání. Soud se pak ztotožnil se žalovanou v závěru, že tato lhůta je přiměřená stanovenému cíli a současně nevyvstala překážka trvalejší povahy, která by předání zabraňovala. K tomu je vhodné znovu připomenout, že v projednávaném případě byla žalovaná povinna jasně a přezkoumatelným způsobem odůvodnit *prodloužení* zajištění žalobce o dalších 34 dnů, nikoliv prvotní zajištění, proti kterému se žalobce nijak procesně nebránil.

38. Soud závěrem dodává, že byť žalobce v žalobě rovněž navrhl, aby soud odložil účinky napadeného rozhodnutí přiznáním odkladného účinku žalobě, soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť ve věci rozhodl přednostně a s nejvyšším urychlením v rámci zákonem stanovené lhůty 7 pracovních dnů podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, která je několikanásobně kratší, než samotná lhůta k rozhodnutí o návrhu na odkladný účinek.

V. Závěr a náklady řízení

39. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované, ani jejího postupu při jeho vydávání, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení, žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval

specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. září 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně